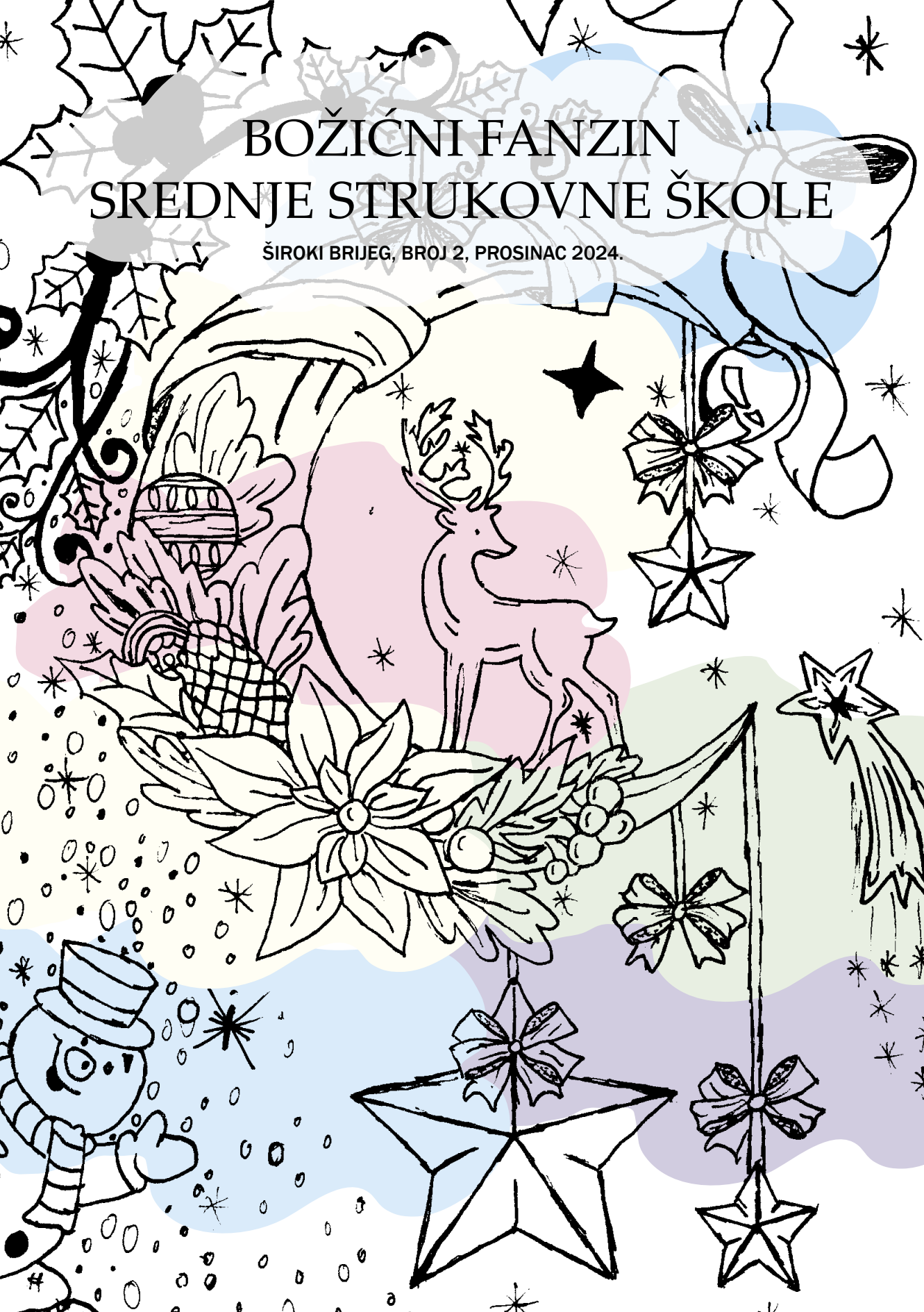

BOŽIĆNI FANZIN SREDNJE STRUKOVNE ŠKOLE

ŠIROKI BRIJEG, BROJ 2, PROSINAC 2024.

Sara Odak, 2.c

Nagrađeni radovi

Aktiv profesora Hrvatskog jezika i ove je godine za učenike Srednje strukovne škole organizirao natjecanje za najbolji literarni rad na temu Božićna priča.

Od 45 učeničkih radova, Aktiv je odabrao najbolje.

Prvo mjesto osvojila je učenica Katarina Jelić, 4.d, drugo mjesto pripalo je učenicima Klari Zovko, 3.c, dok su treće mjesto podijelili učenici Šimun Brkić, 4.f i Mateja Ljubić, 3.b, s izjednačenim brojem bodova.

Nagrade pobjednicima uručio je ravnatelj Mladen Šantić.

Poštovani čitatelji,

nakon provedenog natjecanja za najbolji literarni rad na temu Božićna priča, Aktiv Hrvatskog jezika za vas je pripremio još jedan Božićni fanzin u kojem ćete uz zanimljive crteže božićnih motiva pronaći inspirativne priče čiji sadržaji prikazuju svijet kroz prizmu ljubavi, solidarnosti, nade i mira. Glavni se junaci suočavaju s osobnim dilemama ili izazovima, ali na kraju ipak otkrivaju važnost dobrote i nesebičnog davanja, kritizirajući negativne aspekte društva te čitatelje pozivaju na temeljne životne vrijednosti u kojima svjetlost uvijek nadmašuje tamu donoseći nadu u bolje sutra.

Neka vam božićne priče naših učenika donesu radost, inspiraciju i podsjetnik na pravu čaroliju ovog blaždanskog vremena.

Ognjen Karačić, prof.

Ivona Češkić, 4.e

IMPRESSUM:

Urednik: Ognjen Karačić

Stručni žiri za odabir najboljeg literarnog rada - Aktiv profesora Hrvatskog jezika:

Mara Kožul, Diana Zovko, Marija Šaravanja, Kristina Tadić, Mirela Lovrić, Iva Zovko.

Lektura: Aktiv profesora Hrvatskog jezika, Ognjen Karačić.

Naslovna stranica: Silvija Kosak

Literarni radovi:

Katarina Jelić, Klara Zovko, Šimun Brkić, Mateja Ljubić, David Kožul, Marija Hrkać, Petra Kokić, Matej Marušić, Sara Odak, Josip Šakota, Petra Skoko, Lucija Sušac, Petar Cigić, Kristina Barbarić, Nika Skoko, Martina Gašpar, Anđela Soldo, Borna Galić, Ana Lasić, Iva Hrkać, Lea Kvesić, Ivan Sopta.

Likovni radovi:

Milka Šušak, Sara Odak, Filip Vukoja, Lea Kvesić, Silvija Kosak, Iva Skoko, Ivona Češkić, Lea Kvesić, Valentino Slišković, Nikolina Šimić, Borna Hrkać, Josip Anić, Ivan Šušak, Ana Zeljko, Gabriel Vukoja, Lea Brekalo, Ante Tadić.

Fotografije: Vinko Zovko, Ognjen Karačić, Mirela Lovrić, Ana Medić.

Grafička obrada: Antonia Zeljko Čavar

Tisak: PRINT TEAM, Mostar

Božić moga dida

Zima je. Inje je prekrilo krovove starih kuća i pusta dvorišta. Vjetar piri kroz škripave i stare prozore. Miris kuće, bura, koja mi mrsi kosu i polako se uvlači u kosti, vraća me u neko davno vrijeme. Prozor na djedovoj staroj kući se otvori i sve davne slike mi dođu u misli...

Rosa se skupila na klimavom prozoru. Čuje se pucketanje vatre na ognju oko kojeg su se okupila dječica da zagriju svoje hladne dlanove. Miris kolača se širi kućom i svi ih gutaju pogledom, ali nitko ih ne dira. Badnjak je. Majka sprema skromnu, posnu večeru za svoju brojnu čeljad. Pjesma i veselje se šire kućom, dok svi iščekuju djeda s unucima, da unese badnjake. I, eto ih! Jedan za drugim ponosno i dostojanstveno ulaze, noseći ciplju i s pozdravom: „Na dobro vam došla Badnja večer“, spuštaju je u rasplamsalu i razigranu vatru. Ruke se sklapaju na molitvu. Stariji su ozbiljni, mole s dostojanstvom, a djeca se smiju i šale. Majka ih opominje oštrim pogledom, ali ne zna da bez toga veselja, molitva ne bi bila tako posebna. Gleda ih i baka, ali sa smiješkom na licu i u očima. Dočekala je ona puno Božića bez svoje djece, ali prošle su te godine koje je provela gledajući do kasno u noć kroz onaj mali prozor. Sjedila je u molitvi i plakala, čekajući neće li joj se sinovi pojaviti iz noći, vratiti se sa svih ratišta u svoj dom. Vratili su se sinovi, kuću joj napunili dječjim glasovima i veseljem. Pa, kako da se sad ljuti, kad joj je dragi Bog ispunio sve molitve. Mlađarija se sprema na ponoćku. Ulicom se ore božićne pjesme, koje ih prate sve do crkve. Uz vatru i miris sarme, koju je majka spremila za sutra, djeca i stari odlaze na spavanje. Bura zapuha još jače. Studen mi prožme kosti, a prizor tog božićnog jutra ureza mi se duboko u misli i ugrija dušu. Koliko li je samo Bog miline ulio u svako to čeljade! Djeca se vesele, pronalaze orahe i suhe smokve ispod jele, okićene komadićima vate, poput pahulja snijega. Grle oni sve po redu, mater i čaću, dida i babu, veselu im nikad kraja, a starima skače srce od radosti.

„O, gledaj ti ovu milinu, koju je Bog spustio u naše malo gnijezdo. Hvala ti, dobri Bože, za svakoga od njih pojedinačno“, izusti baka tihim šapatom iz svojih ispucanih i starih usana.

Katarina Jelić, 4.d

Ivona Češkić, 4.e

Valentino Slišković, 1.e

Blic dobrote u magli tame

Ovu priču započinjem s osmijehom na licu znajući da će ovaj Božić biti na neki način poseban. Prošle godine dogodilo se obiteljsko čudo. Svaki Božić ponavljale bi se iste priče, vodile bi se iste bitke s emocijama, ali ne onim pozitivnim. Moja rodica i ja svake bi godine nastojale izbjegavati večernje druženje koje bi se zasnivalo na mržnji mog dida Marka.

Bio je to jedan jedinstven čovjek. Volio je popiti i dobro pojesti. Njegovo djetinjstvo bilo je obilježeno početkom i krajem, bez ikakve sredine. Već u pubertetu doživio je veliki preokret u životu. Njegov jedini brat odlučio se obraniti od nasilnih roditelja koji su mu ulijevali strah i trepet u već utrnuo i zahrđalo srce. Otišao je u rujnu 1944. godine. Bio je to vrlo težak period za mog dida Marka. Došao je i prvi Božić bez prisutnosti jedine osobe koja mu je ulijevala nadu. Roditelji su ga cijeli život krivili za neuspjeh obitelji. Tog Božića počeo je zapažati stvari koje prije pa skoro da i nije primjećivao. Počeo je primjećivati i pratiti svoju evoluciju odrastanja. Osjećao se kao dijete koje je zarobljeno u čahuri. U tom trenutku izlaza nije bilo. S prozora je pažljivo promatrao obitelj koja je, u to vrijeme, bila vrlo zagonetna. Kao da nisu imali nikakve probleme. Već u toj dobi počeo je pisati svoju knjigu koja nije imala samo početak i kraj. Imala je i sredinu koja je zapravo imala bit. Ta sredina sadržavala je njegove osjećaje detaljno opisane u nekoliko glavnih rečenica. Bile su to riječi kojih se ja i dan-danas sjećam, iako su te teme u našoj obitelji postale zabranjene. „Zar je bit biti prosječan? Zar je sreća novac? Zar ću ostatak svog života provesti prosječno, kao da sam nesposoban stvoriti sebe. Ti koji ovo čitaš, čitaš s razlogom i nemoj odustati od svojih snova, nemoj pasti kao ja. Budi sretna što je došao novi dan i što možeš imati novi plan.“ U našoj obitelji didovi zapisi bi se svakoga Božića pročitali barem jednom. On sam nije imao drugog izbora nego mrziti samoga sebe zbog neispunjenih želja. Njegova jedina želja tijekom cijeloga života bila je bar još jedan Božić provesti sa svojim bratom, o kojemu sve do 2017. godine nije znao ništa. Njegovu mržnju svaki bi Božić moj otac i moja mati pokušali bar malo otkloniti. Nitko nije uočio njegov osmijeh od 1969. godine kad se oženio svojom Katom. Prolazile su godine i godine, dani i dani, sati i sati. Vrijeme je sve sporije prolazilo. Tog prosinca, na nagovor moje bake Kate, odlučila sam se na humanitarnu akciju prodavanja božićnih ukrasa. Svaki od tih ukrasa imao je posebnu priču i svoje ime. Predvečer je do našeg stola došao jedan stariji čovjek srednje građe. Imao je uvrnute brkove i naočale s crnim okruglim okvirom. Bio je obučen dostojno osobi višeg staleža. Nalikovao je mom didu Marku. Imao je iste bore smijalice i imao je podignutu jednu obrvu, baš kao moj did. Došao je kupiti ukras te nam rekao kako će ga odnijeti u goste kao uspomenu na gubitak. Taj ukras nosio je ime Odbjegli prah u blicu dobrote. Ispričao mi je svoju tužnu priču, ali bez detalja. Rekao je da mu je milije bilo cijeli život biti sam, nego u okruženju zla i mržnje. Slatko sam se nasmijala i poklonila mu još jedan ukras koji je nosio ime Ljubav. Ostao je registriran u mojoj glavi kao jedan ljubazan i elegantan čovjek. Došao je i taj dan, 25.12. Toga Božića moja rodica i ja nismo bježale od susreta. Preko noći sve je postalo drugačije, ali bez poznatog razloga. Kolač koji sam jela kao da me je začarao, kao da sam doživjela ozbiljne duševne promjene. Sve je bilo kao i prije. Detaljno smo prešli sve didove zapise ili kako ih je on zvao knjižice. Ispričala sam kako sam sanjala didov osmijeh. Toga trenutka nasmijao se i zagrlio me. Tog trena osjetila sam njegovu neizmjernu ljubav, istu ljubav koju ja osjećam prema njemu. Predvečer did Marko primio je anonimni poziv. Kad je začuo glas bio je veoma ljut i uznemiren. Nije uspio ni reći što se

dogodilo, a da ne zaplače. Popio je gutljaj vina i rekao: "Ovo mi je ujedno i najdraži, a i najmrži dan u životu". Pitali smo ga zašto. Nije to mogao dugo skrivati. Rekao je: "Srećko, nazvao me i rekao mi da je vidio moju unuku sinoć i da je ista ja. Rekao je da joj nije htio ništa govoriti, ali da je pažljivo pratio pokrete njezinih očiju, da su poput mojih." Bio je ogorčen jer ga je vlastiti brat ostavio na milost i nemilost tiraninu. Zabezegnuto sam stala i pogledala rodicu shvativši da je to onaj profinjeni gospodin kojem sam poklonila ukras Ljubav. Na moj nagovor i na moju ispričanu priču o susretu, nagovorila sam ga da ode sa mnom do trga. Znala sam da će tamo biti. Jednog trenutka kroz sjenku sjećanja sjetila sam se da je rekao da je njegov Božić kolibica od drveta. Did je odmah znao na što je Srećko mislio. Bila je to kolibica u kojoj su nekoć živjeli njihovi baka i djed. Otišli smo tamo, a prizor koji smo vidjeli nije ostavio ravnodušnim nikoga od nas. Slike iz mladosti koje su odisale prošlošću mirisale su na djetinjstvo koje je u paru bilo lijepo, ali i vrlo iscrpljujuće. Televizije i druge tehnologije nije bilo, ali unatoč silnoj starosti sve je bilo izuzetno čisto i sjajno. Slike iz prošlosti ganule su nas oboje. Znali smo da takvo nešto nije uobičajena pojava. Nisam imala drugog izbora nego da ga unatoč svemu prisilim da uđe u kolibicu i barem pod ove stare dane, kad se smrt sve više i više bliži, nauči oprostiti i znati prihvatiti čovjekovu grešku, pa i onu najveću. Otišli smo do stare, sive, škripajuće ljuljačke. Sudjelovala sam razgovoru i pomirenju dvoje bliskih ljudi koje je sudbina razdvojila, a nitko nije bio kriv za to. Djed ga je upitao kako je pronašao broj, a Srećko mu je rekao: "Odbjegli prah u blicu dobrote usmjerio me je na pravi put i doveo do prave osobe." Trnci su prošli kroz moju kožu. Djed nije htio ništa više ispitivati.

Tog Božića osjetila sam kako pripadam svojoj obitelji kao što i ona pripada meni. Shvatila sam da je prolaznost života brža nego što mislim. Svaki sam Božić bliža svoje kraju, a svakim danom bez ljubavi bliža sam konačnoj životnoj nesreći. Ljubav koju sam tog trenutka osjetila bila je jedan maleni blic dobrote u magli tame. Naučila sam poštovati ono što sam dobila, ne žudeći za većim savršenstvom od onoga što već imam. Od tog trenutka često mi misli bježe na to da ću jednog dana ostati bez ljudi koje volim ili oni bez mene, ali me sjaj u očima moga dida, u trenutku kad je susreo svog brata, podsjeti na to da koliko god gubitaka u životu imala, trebam život gledati kao nešto što je brzo prolazno, kao nešto što treba iskoristiti i nešto što treba uživati svaki dan, svaki sat i svaku minutu.

Klara Zovko, 3.c

Bakina priča

Tog jednog Badnjaka kad se sve u selu već zabijeli i ljudi nose tople kapute i džempere, a ponegdje se može vidjeti i par rukavica, spremao sam se za Božić sa svojom obitelji. Majka me poslala da donesem drva kako bi naložili vatru. Vani sam odmah osjetio onaj hladni povjetarac što šamara lice. Ulica je bila prazna i tiha, kao da nije bilo žive duše. Mogla se vidjeti i poneka pahulja snijega kako pleše u zraku, a nestaje na tlu. Brzo sam zgrabio naramak drva i uletio u kuću jer sam već mogao osjetiti ozebllost ruku. Moj stari je već naložio vatru, a zatim zapalio badnjake, nakon čega smo se kao obitelj svi pomolili. Moja baka se ušetala u sobu i sjela pored vatre na malenu stolicu. U tom trenutku zavlada je tišina, niti jedan glas se nije čuo. Nakon par minuta ustao sam i sjeo pored svoje bake. Sjedili smo tako petnaestak minuta i slušali pucketanje vatre koja nas je grijala. Mogao sam osjetiti toplinu kako mi hoda prvo po rukama, a zatim i po cijelom tijelu. Baka je napokon progovorila: „Sinko moj“, namjestila se na onoj stolici i krenula pričati jednu priču, „nekad prije, još u mojim mladim danima, Božić je bio potpuno drukčija priča, a i Badnjak isto. Muška dica bi vani tražila drva da nas zima ne bi ubila. Naše drvce nije bila ova plastika nego usičeno živo drvce koje bi svakoga Badnjaka iznova usikli. Nije bilo tada ovih vaših ukrasa ni ovih loptica ni svjetala. Nama bi najveći poklon bio običan komad kruva i, ako bi nam se posrićilo, čašica mlika. Bio je to najradosniji dan u selu. Ljudi iz sela bi se okupili i zajedno slavili Božić. Svak bi imao ponešto hrane, bila to boca vina, bokal soka od šipka ili uštipaka, a ja danas gledam tebe i tvog brata, bižite svak na svoju stranu i slavite sa svojim prijateljima u drugom gradu, negdi Bogu

Filip Vukoja, 1.e

iza nogu. Za ovaj Božić bi mi najveća želja bila da ga proslavim sa svojim unucima, a tko zna, možda više neću ni imati priliku. Već sam stara žena u godinama, tko zna kad će me Bog pozvati k sebi, ali ako me ovaj život ičemu naučio, to je da je za savršen Božić dovoljno samo obiteljsko zajedništvo. To što smo svi ovdje živi i zdravi, najveći je poklon koji nam je Bog mogao dati.“

Tada sam zapazio suzu kako putuje niz bakino lice i sve mi je bilo jasnije. Napokon sam shvatio smisao Božića. Skočio sam sa svoje stolice i zagrlio baku. To je bio najtopliji zagrljaj koji sam ikad doživio, ispunjen čistom ljubavi. Baka i ja smo ostali tako sjediti i slušati zvukove vatre koja je u istom ritmu kao i onaj veliki sat odbrojavala minute do Božića. Božić je najljepši kad ga proslaviš sa svojimima. Nema veće ljubavi od one kad svi zajedno provedemo taj poseban dan u smijehu i radosti.

Šimun Brkić, 4.f

Božićna čarolija palog anđela

Na božićno jutro, sneno i tmurno, dosta, dosta... Danas ću vam ispričati jednu priču, kako da kažem, a da ne zvuči kliše. Bilo je to ipak božićno jutro, no snijega nije bilo ni na vidiku. Sjajne plave okice tužno su gledale kroz prozor tražeći let prve pahulje. Svake zime čekaju isto, no nakon toliko zima bez snijega, počinju gubiti nadu.

Mali Bruno ljut je na sve oko sebe. Pokušava dokučiti tko je kriv za njegovu nesreću, no to mu baš i ne ide. Zbog tolike ljutnje i ishitrenosti, ove godine je odlučio prekinuti tradiciju i ostati kući. Nije želio ići kod bake. Govorio je kako je postala dosadna, iako je znao da mu je ona najdraža i najveća podrška. Posvađao

se i s roditeljima zbog svoje promjene ponašanja te ostaje bez poklona. Ipak su otišli bez njega. Ostao je potpuno sam u mukloj tišini tmurnog stana. Nije htio izaći s prijateljima jer ga i najmanja pomisao na Božić nervira. Ludio je kada bi čuo Božićni ritam. Njegovi su ga ipak nazvali, no on je bez imalo razmišljanja ignorirao taj poziv. Već je bilo 11 sati, otišao je spavati kako bi izbjegao još jedan poziv od svojih roditelja. Kada je zatvorio oči počeo je padati. Letio je tolikom brzinom da mu se zavrtjelo. Našao se usred ničega. Pao je na pod kada je glas iznad njega progovorio: "Možeš li zamisliti razlog tvoga posjeta?" Pokušavao je odgovoriti no nije uspijevao. Opet se oglasilo: "Bruno, je li? Pa što ti se dogodilo?" I dalje ležeći na podu, ne vjerujući što mu se događa, nijemo je gledao, trljao je oči u nadi da spava. Kraj njega se stvorilo neobično stvorenje koje je progovorilo: "Ja sam Gabrijel, tvoj anđeo čuvar, ispravka, bio anđeo, sada više nemam krila." Bruno se malo oslobodio te mu je počeo pričati kako mu ove godine sve ide naopako, od svađe s roditeljima pa do nepoštovanja tradicije. Gabrijel je shvatio da Bruno ima krivu sliku o Božiću, dirnuo ga je za rame te su se stvorili kraj stare, raspadnute štalice. Gabrijel je prozborio: "Znaš li tko su ovih dvoje ljudi?" Bruno mu je zbunjeno odmahnuo glavom. Gabrijel je počeo: "Ovo je pravi primjer Božića, Bruno, koji ti nisi znao, koji te i ne zanima. Ovih dvoje ljudi su zaslužni za rođenje Božića. Oni su dokaz ljubavi koju trebamo slaviti svakoga Božića, a ne proslave, večere, pokloni." Snuždeno je spustio glavu kao da je njegova agresivnost i ljutnja nestala. Ponovno ga je dodirnuo za rame te su se stvorili ispred prozora bakine kuće. Gledao je kako mu se rođaci vesele, a baka je snuždeno u kutu gledala u njegovu sliku. Suza mu je potekla, osjećaji su se vratili. Anđeo je nestao. Sam je ostao ispred bakine kuće kada se odlučio ući. Svi su ga zagrlili, a baka je bila puna sreće.

Sve je to gledao Gabrijel s visine, vratila su mu se krila. Njegovo dijete je ponovno shvatilo bit Božića. Vratila mu se vjera i ljubav. Nastavio je i dalje širiti svojim prijateljima pravu sliku Božića.

Mateja Ljubić, 3.b

Ana Zeljko, 2.c

Božićni duh

U srcu mirisnog i zimskog jutra, snježne pahulje padale su poput mekanog i bijelog perja, šivajući, malo po malo, prekrasno bijelo ruho prirodi maloga gradića. Zlatne zrake sunca bliještale su na prozoru svih kuća, svijetleći kao pogled koji promatra prolaznike. No, iznenada, malena jedanaestogodišnja Cvita se probudi te razočara jer je to bio samo san.

U malenom gradiću, tamnom i mračnom, nedostajalo je malo svjetla iz Cvitinog sna. Djevojčica je živjela siromašno, no uvijek je nosila neku radost u sebi, posebno u božićno vrijeme. Njezina baka, već stara i izmorena od života, brinula se o njoj otkako je njezina majka preminula, a otac je radio daleko izvan grada i jako joj je nedostajao. Cvita bi dala sve, samo kako bi ga nakratko vidjela, no otac zbog posla nije mogao doći čak ni za Božić. Cvita je bila jako tužna, ali se onda sjetila kako joj je otac rekao da uvijek misli pozitivno i da bude promjena koju želi vidjeti u svijetu. U tom trenutku dosjetila se odlične ideje. Odlučila je poslušati očev savjet i biti ta promjena u njezinom malenom gradiću. Željela je organizirati proslavu Božića i sve ukrasiti lampicama i božićnim ukrasima te tako donijeti malo svjetla cijelom gradiću. Dok je sve to priprema-

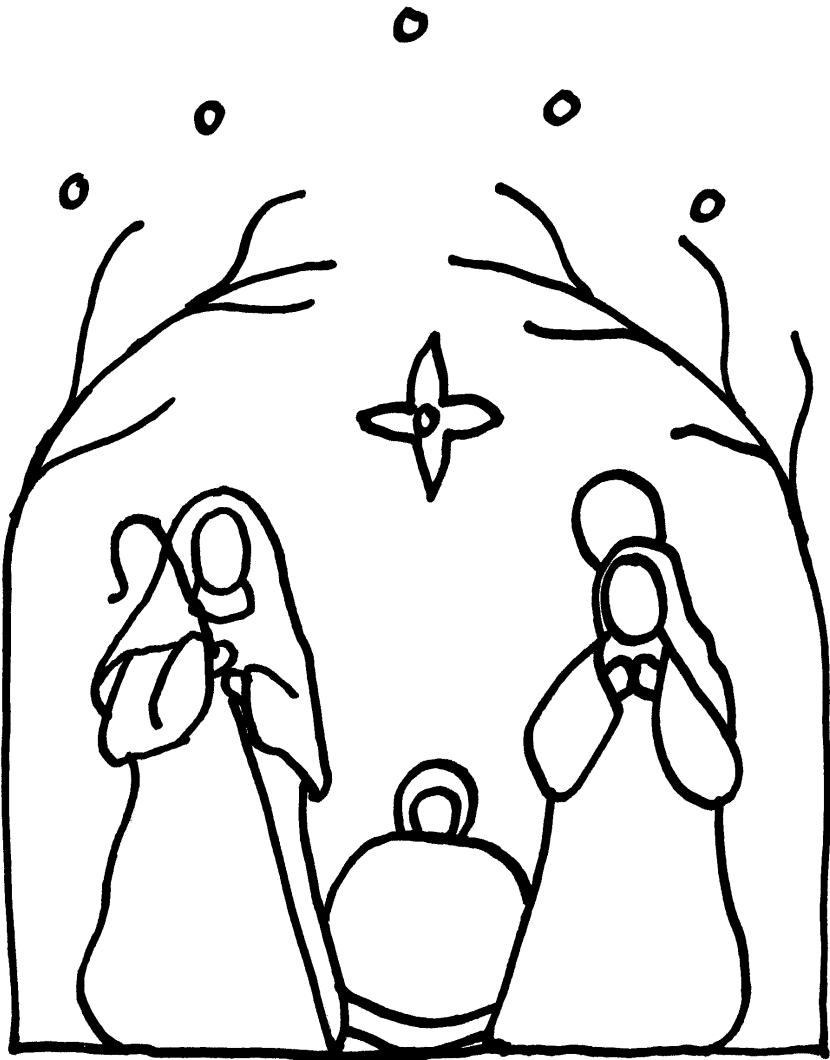
la, vidjela je staru, napuštenu kuću i kao svako radoznalo dijete, morala ju je istražiti. U toj kući nalazio se Duh Božića i obećao je djevojčici ispuniti jednu želju. Cvita je poželjela vidjeti svoga oca, a Duh ju je upozorio na moguće posljedice. Tužna djevojčica sanjala je samo o očevom zagrljaju i poželjela je da joj se otac vrati kući. Svi su već saznali za Cvitin ovogodišnji plan i organizaciju božićne proslave pa su se sljedećeg dana dali u posao oko priprema, a Cvita je mislila samo na svoga oca. Te večeri netko je pokucao na vrata Cvitinog skromnog doma, a kada je otvorila, oči su joj zablistale kao tisuće zvijezda na nebu. To je bio njezin otac, umoran od posla i puta, samo ju je čvrsto zagrlio. Cvita i baka su primijetile da je uzrujan i zabrinut pa su razgovarale s njim, a on je rekao kako je izgubio posao. Djevojčica je utonula u plač jer je znala da je ona kriva za to, to je bila posljedica o kojoj je Duh govorio. Otac je imao malenu farmu koju je naslijedio od svoga oca, no ta farma mogla im je osigurati samo preživljavanje. Cvita je zagrlila oca i rekla da će sve biti dobro i da će mu ona pomagati u svim poslovima. Shrvani otac tužno se nasmiješio svojoj hrabroj djevojčici i ponudio joj pomoć oko organizacije njezine božićne proslave. Konačno je osvanuo Božić i Cvita je s nestrpljenjem iščekivala početak zabave. Srce joj je bilo kao kuća kada je vidjela koliko je ljudi okupila, a svaka osoba je donijela nešto lijepo kako bi uveličala događaj. Bilo je svega, od božićne hrane i kolača do prekrasnih lampiona i ukrasa, a ponajviše sreće i veselja. Ljudi su bili zahvalni maloj Cviti na sjajnoj ideji i svemu što je učinila, stoga su odlučili učiniti nešto za nju i njezinu obitelj. Naime, dogovorili su se organizirati dobrotvornu akciju i prikupiti novčana sredstva za povećanje i nadogradnju farme, a Cvita i njezin otac nisu imali pojma kakvo ih iznenađenje čeka. Kad su čuli što su im zahvalni građani priredili, nisu mogli vjerovati, a otac je pustio suze radosti. To je bio prvi put u životu da je Cvita vidjela svoga oca kako plače od sreće, a ona je bila zaslužna za njegovu sreću.

Na kraju večeri, Cvitinu ocu se javio Duh Božića i rekao mu kako se sve dogodilo samo zato jer je Cvita željela vidjeti svoga oca za Božić. Otac je bio zahvalan na svemu, još je jedanput zaplakao, zagrlio svoju kćer i zahvalio Bogu za najljepši Božić ikada.

David Kožul, 4.d

Gabriel Vukoja, 3.b

Ana Zeljko, 2.c

Božić u Hercegovini

Svanulo je Badnje jutro u Hercegovini. Hladno je i maglovito, no stanovnici sela već su odavno na nogama. Obitelj Marić, koja već dvadeset godina ima najljepšu i najveseliju božićnu proslavu, okupila se rano jutros.

Mate, najstariji član obitelji, zajedno sa svojim starijim sinom Jurom, otišao je u šumu po badnjake. „Badnjaci su simbol Hercegovine“, govori Mate dok tiho korača rosnom šumom, ponoseći se svojim sinom. Jure se već smatrao glavom kuće, iako je otac još živ, stoga će on unositi badnjake na ognjište. Dok su oni sjekli badnjake, kućom se širio miris češnjaka i ružmarina. Mara je kao prava domaćica, sa svojom kćeri Katom, pripremala tijesto za pogače i uštipke, nadajući se da će i ovaj Božić proći u zajedništvu i molitvi. U poslijepodnevnim satima došlo je vrijeme da se unesu badnjaci. Običaj je bio da najstariji član obitelji unosi badnjake, tri cjepanice sa znakom križa kao simbol Svetog Trojstva. Mate je ove godine tu čast dodijelio Juri. „Na dobro vam došao Badnji dan i sutrašnje sveto porođenje Isusovo“, glasno govoreći, Jure se prisjeti svoga oca, a Mari oči zasuziše. „I s tobom Bog da' zajedno!“ uglas odgovoriše ukućani. Jure spusti badnjake na oganj, a mala Kata radosno pogleda veliki plamen čija se toplina proširi kućom. Plamen svjetlosti i nade da naš Spasitelj dolazi. Prije ponoćke ukućani su objedovali, Mara je iznijela pršuta i suhog sira, a Jure je susjede poslužio rakijom i vinom kao pravi domaćin. „Čeljadi moja, je nam lipo, al' bit će još i lipše.“ Marine riječi: „Došlo je vrime da ga dočekamo“, davale su do znanja da se treba krenuti na misu. Bilo je čarobno, na misi su se pjevale božićne pjesme i cijelo je selo bilo tu, a mala Kata, očarana zvukom orgulja, pomislila je koliko glasno odzvanjaju kroz crkvu da se čuju do susjednog sela. Nakon ponoćke, večer nije utihnula. Seljani su punog srca slavili Božić – rođenje njihovog Spasitelja. Proslava je bila kod Marića do dugo u noć i svatko je pričao neku svoju priču. Jure je pričao kako su ga kao malog tjerali nositi čestitke susjedima, a Mara je dodala još koju svoju anegdotu. Mala Kata je sve pomno slušala znajući da će i ona jednoga dana imati priču za svoju djecu. „Ajde, čeljadi, triba i ujutro ustat!“, viknu Mara.

Nakon što su svi zaspali, Mate je ustao, izašao van i zahvalio Bogu na još jednom Božiću. Zahvalio na tome što njegova obitelj ima još jednu božićnu priču i što su još uvijek ono što su bili – čuvari tradicije i običaja u srcu Hercegovine.

Marija Hrkać, 4.d

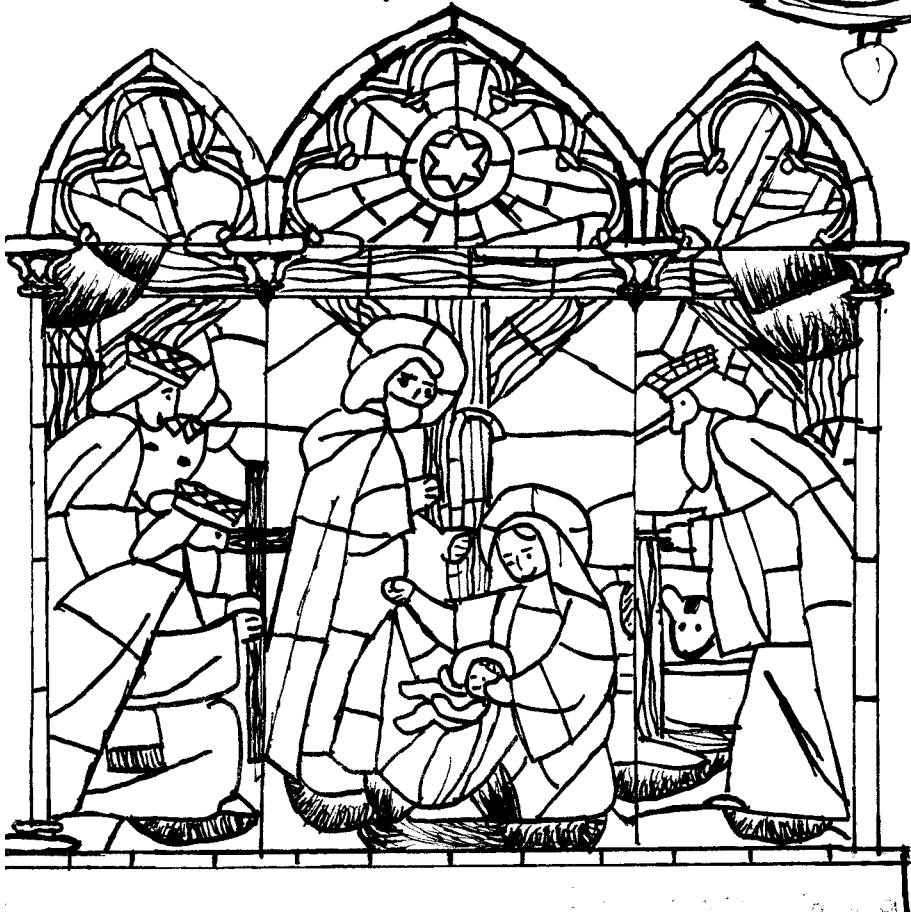
Hercegovački Božić

Oduvijek mi je Božić bio najdraži blagdan, a zima najdraže godišnje doba. Iako je to najhladnije doba godine, u mom srcu je tada najtoplije. U to vrijeme ispunja me božićna radost i sreća. Kada sam kročila u svijet odraslih, spletom okolnosti morala sam se preseliti u inozemstvo. Dugo sam maštala o Božiću kao u filmovima sa snježnim pahuljama i raskošnim ukrasima u nekom velikom gradu. Sada, nakon nekoliko godina, moje želje su se ostvarile. Sjedim sama za kuhinjskim stolom uz prvu upaljenu adventsku svijeću. Gledajući je kako se već pomalo gasi i kako kapljice voska padaju po stolu, prisjećam se svog Božića u Širokom.

Sve je započinjalo prvim adventskim tjednom i blagdanom sv. Nikole. Jutro bih dočekala uz krv i bilu kavu. Subota bi bila generalna subota. Mater bi od ranog jutra žugala kako moramo čistiti, a ja bih pronalazila razloge da se izvučem. Zahtijevala je mnogo. Trebalo je očistiti kuću, napraviti kolače, otići u božićnu nabavku namirnica. Sjećam se kako sam joj uvijek dosađivala pitanjima zašto meni više ne kupuje poklone za sv. Nikolu. Rekla bih joj: „Pa i ja sam još uvijek tvoje dite!“ Dobila bih uvijek isti odgovor: „Dobit ćeš ti šipku nastaviš li me ljutiti!“ Često bih se znala nasmijati na to. Simpatična mi je bila ta njezina užurbanost i nervoza tih dana, iako nikada nisam razumjela je li joj to stvarno bilo potrebno. Što se Božić više približavao, opterećenost je bila veća, ali zato hrane i pića nije nedostajalo. Često bih znala krišom, dok mater ne gleda, uzeti one njezine francuske salate. To je bilo milina za jesti. Čaća nije bio toliko opterećen Božićem. Njemu je bilo bitno da ima hrane i pića, da slušamo mater i najbitnije da se za Badnjak kiti živa jelka. To je mene i sestru izluđivalo. Uvijek bi mu dosađivali pitanjima zašto mi jedini imamo živu jelku i moramo li je kititi baš na Badnjak? Njegov odgovor bio je uvijek isti, a naše nagovaranje uzaludno. I tako, nakon toliko stresnih i užurbanih dana, došao bi nam Badnjak. Opet je tu bilo stresa i rasprava. Koja kuglica ide do koje, je li bor previše rijedak, tko će staviti zvijezdu na bor? I onda na kraju, iako bi to meni bilo teško za priznati, taj naš bor je uvijek bio najljepši u susjedstvu, a Badnjak najdraži blagdan. Nakon večere slijedilo bi iščekivanje ponoćke popraćeno gledanjem u kolače, a jeli bi suve smokve. Tako bi došlo vrijeme spremanja za misu, a mater bi i tada propitkivala: “S kim ćeš ići, poslije mise pravac kući, obuci se, snig samo što nije!” Bilo bi hladno, ali snig koji smo dugo iščekivali, ne bi pao. Poslije ponoćke, došli bi kući i sa šporeta uzeli toplu, ugrijanu sarmu. Sve su to bile radosti Božića i nešto što je ispunjavalo moje srce. Tuđem čoviku se ne može objasniti da nije mater toliko žugala i da se mi nismo toliko stresirali. Sve su to bile male radosti Božića koje su nas činile sretnima.

I evo, svijeća u koju dugo gledam samo što se nije ugasila. Gasim je želeći samo jednu želju, da se vratim tamo gdje je moj dom i moje srce, tamo gdje je moj Široki!

Petra Kokić, 2.c

Silvija Kosak, 2.a

Božić koji živimo

Još jedno pro hladno jutro lagano se budi. Zima pokazuje sve svoje čari. Pahulje snijega vijore kao da igraju svoju nestašnu zanimljivu igru. Sve je tako prožeto čarolijom nekog posebnog vremena. Ljudi su veseli i usplahireni. Mala dječica radozno razgledavaju sve šarenilo oko sebe, sretni su jer doista i trebaju biti sretni. Ovo je vrijeme koje nas povezuje, daje nam snagu, čini nas boljim ljudima te od nas želi ono najbolje. U ovo vrijeme stvaramo naše uspomene koje nosimo sa sobom dok god dišemo. Uspomena na Božić i vrijeme zimskih blagdana ima posebno mjesto u našim srcima. Zbog toga svaki čovjek piše svoju božićnu priču u svoju knjigu života.

Stigao je taj dan, Badnjak. Vatra na obiteljskom ognjištu gori sve jače i jače. Svojim plamenom navještava vrijeme veselja. Za mene Badnjak predstavlja pripravu za sutraš-

Lea Kvesić, 2.c

nji blagdan Božića, ali on ima i posebnu čar u svakoj obitelji. On nas sve okuplja oko jednog ognjišta, ne želi da se raspemo po svijetu i zaboravimo svoje najbliže. On je početak svete pripreve za Božić, ali i jedan od glavnih autora božićnih priča svih vremena. Miris pečenih kolača rano ujutro budi cijelu obitelj da započnu još jedan dan u ljubavi i slozi. Djeca su već počela raspakirati poklone u veselju što nema kraja. Mama zna da je pred njom težak dan, dan u kojem ima zadaću pripremiti kuću za sutrašnji Božić. Ali oduvijek sam znao da njoj to nikad nije bio problem. Sretna, sa sjajem u očima, svake godine čini Božić još boljim ukusnom hranom i kolačima. Dan polako prolazi i dolazi vrijeme da pođemo sjeći badnjake. Od starih vremena to je kršćanski običaj koji je najvažniji na taj dan. Sjećom badnjaka sa svojim ocem, prošle godine, doživio sam najljepši početak Božića. Šuma je bila gusta, vrijeme hladno, a tata i ja smo bili sretni što zajedno idemo u potragu. Stablo za badnjak mora biti pravo i savršeno bez ikakvih mana. Tu mi je tata počeo pričati priču o Božiću iz njegovoga djetinjstva. Bio sam sretan što nakon njegove priče o Božiću iz njegovog djetinjstva mogu dobro procijeniti prave vrijednosti Božića. Rekao mi je kako Božić treba biti skroman, svet i kršćanski. Prije pedesetak godina ljudi su živjeli dosta skromnije nego danas, samim tim i Božić je bio manje okupiran lampicama i ukrasima. Bilo je dovoljno hrane za obitelj i to je bilo dovoljno da ljudi budu sretni što je još jedan Božić dočekan u domovima. Njima čak i nije bilo bitno hoće li na stolu imati jedan kolač ili hrpu raznih kolača. Imali su jaku vjeru i slavili su Božić otvorenog srca. Danas se Božić promijenio i previše se zamaramo oko nebitnih stvari. Zar je bitno koliko lampica svijetli ili koliko vrsta jela smo pripremili? Ne, to nije bit Božića. Bit Božića je naše zajedništvo, skromnost i ljubav. Nakon te priče krenuli smo kući i dan je već polako navlačio svoje zastore. Zrak se već ledio i bilo je vrijeme za veliko veselje u domu. Sve je spremno. Bor je već okićen. Sestra nestrpljivo čeka otvaranje poklona i početak slavlja. Loženjem badnjaka kreće Božić. Noć je pala i badnjaci su počeli pucketati u vatri. Sveto vrijeme je počelo, svi su veseli i čekaju sutrašnji dan. Dok jedemo za stolom, pričamo stare priče i prisjećamo se nekih događaja iz prošlosti koje smo preživjeli i dočekali još jedan Božić. Sutra je dan Isusovog rođenja. "Svi se dobro naspavajte da budete spremni za jutarnju misu", rekla je mama umiljatim glasom te smo otišli sretni na počinak. Svanulo je božićno jutro, prepuno čarolije u zraku. Ljudi čestitaju Božić jedni drugima i žele sve najbolje u životu. Rano ujutro obitelj odlazi na svetu misu te sa zahvalnošću slave Boga. Misa je najvažniji trenutak svaki dan pa tako i na Božić. Nakon svete mise, svi se vraćamo kući te zajedno blagujemo hranu koju smo pripremili. Druženje s obitelji nastavlja se do kasno u noć.

Nakon toga sjeo sam i razmislio što za mene znači Božić. Jesam li sve dobro uradio? Jesam li mogao još nešto učiniti da Božić bude bolji? Sjetio sam se svih ljudi koji su mi dragi, ali nisu više s nama iz nekih razloga. Sretan sam što znam da nisam nikoga zaboravio na ovaj sveti dan. Božić stvara priče, priče koje ostaju zauvijek s nama. Nisu toliko bitni naši događaji koji su se dogodili u tom vremenu, bitna je naša poniznost i ono što istinski želimo od Božića. Možda nekad ne uspijemo ispričati sve što želimo jer je list papira prekratak za sve naše misli. Priča koju želim ispričati nije klasična, ona je priča o Božiću kakav treba biti. Božić je svet i zato s ljubavlju u srcu dočekajmo svaki naredni Božić. Potrudimo se dati sve od sebe kako bi Božić učinili boljim sebi i ljudima oko sebe!

Avanture vilenjaka Šime

Šime je bio jedan od najvažnijih vilenjaka Djeda Mraza. Bio je jako marljiv i uvijek je pomagao drugima, čak i kada je bio zatrpan obvezama. Svi su ga zvali Mali Šime jer je bio dosta niži od ostalih vilenjaka. Uvijek je nosio crvenu kapicu i u džepu je uvijek imao malu čarobnu kutijicu koja mu je pokazivala dobar put kroz život. Jedne noći Mali Šime nije mogao spavati te je odlučio otići u veliko skladište puno dječjih pisama, želja i poklona. Odlučio je pakirati poklone i čitati želje koje su dječica pisala u pismima.

Božić se bližio, a posla je bilo puno. Zbog brojnih obveza Mali je Šime prekovremeno radio kako bi sva djeca za Božić dobila ono što su istinski željela. Bilo je samo tjedan dana do Božića, noć je bila olujna i bučna. Mali Šime sjedio je sam u svojoj sobi i spremao se za posao u skladištu. Na putu do skladišta uhvatila ga je neka strašna jeza i osjećaj da se nešto loše događa. Kada je ušao u skladište imao je što vidjeti. Sve police s poklonima bile su prazne, dječja pisma su nestala, skladište je bilo u neredu. Mali je Šime od tuge stajao na vratima skladišta i nepomično gledao kako je sav trud, koji su vilenjaci uložili, nestao. Pozvao je Djeda Mraza i rekao mu što se dogodilo. Svi vilenjaci su se probudili i tužno prihvatili da ove godine Božića nema. Mali Šime, slušajući druge vilenjake kako tako lako dižu ruke od svega, obećao je sam sebi kako će spasiti Božić i pronaći sve poklone. Odlučio je poći u nepoznatu šumu kako bi mogao i ove godine osjetiti sreću i toplinu dječjih osmijeha, koji im ozari lica kada u božićno jutro pod borom pronađu poklon koji su htjeli. Djed Mraz mu je rekao kako nema smisla i vremena da ponovno naprave nove poklone i da će Božić biti otkazan. Mali Šime tu činjenicu nije mogao prihvatiti te se već sljedeće noći, kada su svi zaspali, uputio na put za izgublje-

Sara Odak, 2.c

nim poklonima. Šime se tiho išuljao iz velike kuće Djeda Mraza misleći kako ga nitko nije čuo. No prevario se. Njegove tihe korake i zvonce na kapi prepoznao je Jure. Jure je bio pas Djeda Mraza koji je odlučio pratiti Šimu i poći u potragu za izgubljenim poklonima. Šime je govorio Juri da se vrati doma jer nije želio da se sazna za njegov odlazak. Jure se nećkao te je odlučio poslušati Šimu, no prije nego se vratio doma rekao mu je kako je te večeri kraj skladišta vidi Pohlepnog Patrika. Mali Šime se čudio kako prije nije shvatio tko stoji iza ove krađe poklona. Naime, Pohlepni Patrik također je bio jedan od najboljih vilenjaka Djeda Mraza, no nakon jedne svađe pokupio je svoje stvari iz doma i ostavio pismo u kojem je rekao kako se nikada neće vratiti i da će učiniti sve samo da uništi Božić. Njegovo srce preuzela je zloba, postao je hladna i bezdušna osoba. Živio je na vrhu planine u svom ledenom dvorcu, sa svojim radnicima koji su mu pomagali uništiti Božić. Mali Šime je znao da je put do dvorca jako težak i pun prepreka koje je Pohlepni Patrik postavio. Na putu do dvorca nalazilo se ogromno jezero, koje je prije uvijek bilo otopljeno unatoč velikoj zimi i snijegu, no Pohlepni Patrik ga je zaledio svojim hladnim dahom. Led je bio jako tanak i lako je pucao, stoga nitko nije ni pomišljao da se približi dvorcu Pohlepnog Patrika. Kada je Mali Šime došao do jezera zatekao je malu žutu ptičicu koja je bila zaleđena u njemu. Odmah je pošao u smjeru ptičice te je uzeo ogroman kamen i udario po ledu sve dok se led nije razbio. Uzeo je malu ptičicu u ruku te ju je smjestio u svoju toplu kapicu samo da je ugrije i da je vrati svome domu. Kada se ptičica probudila, rekla mu je da se zove Zdravka te da će mu u znak zahvalnosti pomoći da pređe ogromno jezero. Pozvala je sve svoje prijateljice i one su uzele Malog Šimu te ga prenijele preko jezera. Stigao je ispred dvorca te nije osjetio ništa osim hladnoće snažnog vjetra koji je puhao. Ušuljao se u dvorac i pronašao poklone. Odlučio je pozvati Djeda Mraza da dođe i da spasi poklone. No uhvatio ga je jedan od pomoćnika Pohlepnog Patrika i zatvorio ga u tamnicu. Mali Šime je mislio da je to kraj, no nije osjetio tugu što će biti zatvoren u toj hladnoj tamnici, već mu se oko srca stezala tuga jer je znao, kada se djeca probude na božićno jutro, neće naći poklone i bit će tužna. U međuvremenu, Djed Mraz je shvatio da nigdje ne može pronaći Malog Šimu, te mu je Jure odlučio priznati gdje je on zapravo otišao. Djed Mraz je odmah stigao u dvorac Pohlepnog Patrika, oslobodio je Malog Šimu te su uzeli poklone i zaputili se doma. No Pohlepni Patrik nije dopuštao da napuste dvorac i da ove godine slave Božić. Mali Šime je izvadio svoju čarobnu kutiju i ona mu je rekla da je potrebno otopiti vječni led sa srca Pohlepnog Patrika kako bi Božić uistinu bio sretan za sve. Mali Šime je poletio Pohlepnom Patriku u zagrljaj te mu ispričao kako to što radi nije dobro i ako uspije ukrasti Božić njegovo srce neće biti ispunjeno srećom, jer će zauvijek ostati sam. Vječni led se otopio sa srca Pohlepnog Patrika, jezero koje je zaledio se otopilo, sva tama i vječni vjetar oko dvorca su nestali. Prostor je ispunila istinska sreća i toplina Badnje noći. Pokloni su dostavljeni gdje su trebali te su svi vilenjaci napravili veliku zabavu za Patrikov povratak. Dok su svi slavili, Mali je Šime sjedio u sobi i razgovarao sa svojom čarobnom kutijom. Djed Mraz mu je prišao i dao zahvalnicu u obliku zlatnog medaljona u kojem je pisalo Heroj Božića. Svake godine nakon toga, vilenjaci slave pobjedu nad zlobom i tamom te sretno iščekuju sretne osmijehe dječice na božićno jutro. Mali Šime postao je glavni vilenjak, ali nikad se nije uzdizao. Jednaku je važnost dao svim vilenjacima jer njemu nije bilo važno nositi status vođe, nego mu je bilo važno da svaki Božić bude ispunjen dječjim željama i osmijesima kako bi svi jednako osjetili toplinu Božića.

Božićni ugodaj

Za mene Božić predstavlja vrijeme ljubavi, blagostanja i zajedništva. Osjećaj za vrijeme Božića zaista je čaroban.

To je vrijeme u kojem se nitko ne svađa, nitko ne srdi, pričaju se priče, pjevaju se pjesme.

Često se sjetim Božića 2014., u našem kraju poznatom po velikom snigu.

Budim se ujutro, pogledam kroz prozor, kad ono snig do kolina, a ja kao jedan šestogodišnjak pun radosti pravo u snig.

Čudno, ali najviše sam uživao u čišćenju snijega. , naravno dok nisam začuo mati:

- Biži u kuću, naladit ćeš se!

A ja naravno tužan sjedam uz šporet i grijem promrzle ruke. Bio sam tužan sve dok mi nije rečeno:

- Ej, danas je Božić, rođenje Isusovo.

Srce mi zaigra od radosti, a otac doviknu:

- Spremaj se i k misi!

Obred svete mise je kao i svake godine zaista bio veličanstven a nakon mise iznenadio sam se obiljem čestitki dragih mi ljudi. Moja draga mati svake godine pripremi obilje ukusnih namirnica koje blagujemo nakon svete mise uz naše voljene članove obitelji. Ta gozba nikada nije prošla bez smijeha i veselja, a te je godine doživljaj bio sigurno najbolji, da najbolji, jer te sam godine prvi put u svome životu uzeo neki glazbeni instrument u svoje ruke. Naravno, to je bila harmonika.

Moj veseli striko mi reče:

- Ajde, mali, opleti!

Ja pun radosti odsviram i otpjevam svoj prvi koncert. Nisam bio neki svirač, znao sam neku našu i neku svetu, ali to je bilo sasvim dovoljno da se društvo razveseli, a meni u srcu ostane jedna lijepa uspomena. I tako, ostatak dana, od kuće do kuće, od obitelji do obitelji, druženja nikad dosta.

Te večeri sam legao u krevet i tako mirno utonuo u san, a trenutak prije toga pomislio:

- Zašto Božić nije svaki dan?

Josip Šakota, 2.a

Ante Tadić, 3.b

Bijeli Božić

Svake godine Božić donese neku posebnu radost u zraku. Iako snijeg nije uvijek siguran, bijeli Božić je oduvijek predstavljao san jednog dječaka Marka.

Naime, Marko je bio dijete zaglavljeno u iluziji tehnologije. Sreću je pronalazio samo u materijalnim stvarima, okom vidljivim. Za njega, u Božiću bez snijega, sreću su predstavljali samo pokloni. Nikada nije uočio pravi smisao Božića, do ove godine. Bilo je jutro, Marko je još spavao dok ga nije probudio sjaj s prozora. Znatizeljno je ustao, nadvirivši se na prozor da vidi što se vani događa. Zatekao ga je predivan prizor: pahulje koje lagano padaju, livade prekrivene debelim slojem snijega i djeca koja skupa sa svojim roditeljima uživaju u snježnim avanturama. Odmah je potrčao do svojih roditelja. Zatekao ih je kako stavljaju posljednje ukrase na božićno drveće, a kuća je već uveliko odisala mirisom kolača koje je njegova majka večer prije pripremila. Pomagao im je u svim kućanskim poslovima, samo kako bi i on što prije bio dio te snježne čarolije. Nakon ručka Marko je odjenuo toplu odjeću za snijeg i odmah izašao van. Čitav dan proveo je praveći snjegovića i družeći se sa svojim prijateljima i obitelji. Shvatio je da je toliko vremena potrošio zatvoren u svojoj sobi i zaluden video igricama, zaboravivši kako je divan osjećaj provesti vrijeme u igri i smijehu. Večer se polako spustila, noćna rasvjeta osvjetljavala je korake u snijegu i sve je izgledalo čarobno. Nakon dugo vremena, Marko je noć proveo s obitelji uz filmove i društvene igre. Roditelji su bili presretni zbog promjene koju je Marko doživio i vratio ono uspavano dijete u sebi. Dijete ispunjeno čistom radošću, a ne utjecajem okoline.

Prvi put nakon dugo vremena, Marko je pronašao sreću u malim stvarima. Shvatio je bit Božića, a to su ljubav i zajedništvo. Ovaj dan će mu zauvijek ostati u pamćenju kao dan kad je sreća bila toliko jednostavna, skrivena u tišini bijelog jutra i čekala da ju on otkrije.

Petra Skoko, 4.d

Lea Kvesić, 2.c

Božić male Nele

Božić za svakoga nosi posebnu čaroliju, poseban žar u srcima i duboko u nama. Svakome Božić predstavlja nešto drugačije. Tako je maloj Neli, desetogodišnjoj djevojčici, ovaj Božić dao posebnu čar.

Mala Nela živi s ocem i majkom u malenoj kućici na kraju sela iz koje se, malo po malo, na nebu oslikavaju oblaci dima. Snijeg je uvelike pao, nekoliko je dana prije Božića, a mala djevojčica zamišljeno sjedi ispred kamina u kojem pucketa vatra. Ovaj Božić Nelin djed je teško bolestan. Nažalost, doktori misle da se neće moći izliječiti, ali Nela nije izgubila nadu u djedov život. Dok su se u selu uvelike pripremali mirisni kolačići, spremala drva za Badnjak, djeca trčkarala oko domova noseći sa sobom sanjke koje su sami napravili igrajući se svojom maštom, Neli to nije bilo zanimljivo. Njoj nisu bile bitne materijalne stvari. Nije željela ništa ni od poklona, samo je htjela da njezin djed bude s njima na Isusov rođendan. Već je Badnjak, u njihovom selu na taj dan pali se zajednička velika vatra. Snijega je bilo već do koljena, toliko da se mali dječak iz Nelinog susjedstva od tolike količine nije mogao ni vidjeti. Veći dio ceste bio je zatvoren. Bila je velika mećava. Nela razmišlja i dalje kako je njezinom djedu. Čuvaju li ga doktori kao što bi ga ona čuvala. Kod njih sigurno nema Neline tople čokolade sa šlagom koju djed voli. Nagovarala je mamu da ga odu posjetiti, možda doktori dozvole da bude s njima nekoliko dana. Nelina mama nije htjela Neli uskratiti božićnu želju pa je upalila auto imajući jako malu nadu da će doći do grada. Ali, Nelini prijatelji su htjeli pomoći pa su očistili cestu. Malena desetogodišnjakinja jedva je čekala uroniti u djedov zagrljaj. Napokon su stigli, popela se do djedove sobe i polako ušla. Dozvala je svoga djeda i trčeći mu otišla u zagrljaj. Radost koja je krasila njihova lica bila je neprocjenjiva. Kada su doktori vidjeli da djevojčica toliko želi biti uz djeda, nisu joj htjeli kvariti božićnu zamisao. Rekli su da je oboljenje skoro nestalo i pustili su ga kući. Nela je obećala da će s njezinom ljubavlju biti kao nov. Kada su došli kući, bilo je dosta kasno. Kako su svi bili umorni, otišli su spavati. Nela je zaspala u djedovom zagrljaju.

Nelin Božić dobio je smisao. Bila je sretna jer je u zagrljaju svoga djeda. Doktor je rekao da je ovaj Božić djedova bolest otišla daleko od njih, a malenoj Neli se opet vratila čarolija Božića.

Lucija Sušac, 3.b

Ivona Češkić, 4.e

Zimsko bojište

Ne sjećam se mnogo, tek zajedničkih trenutaka. Istrčao sam sa svim ostalima, ali sam zastao, to me je vjerojatno spasilo da ne primim metak odmah. Kada sam se probudio, nisam vidio daleko ispred sebe, ali još važnije, nisam osjećao lijevu nogu. Bolničar ispred mene bio je obučen u neprijateljsku uniformu.

– Jesi li dobro? – pitao je glasom netipičnim za vojnika, pa čak i za bolničara.

Čak je i izgledom zavaravao očekivanja s obzirom na broj rupa na uniformi i ožiljaka na licu. Oči su mu pokazivale smirenost i sigurnost, pretpostavljam da mu ovo nije prvi put da se nađe u sličnoj situaciji. Iako je bio takav, njegova netipičnost je samo još pogoršavala moju reakciju na njega. Brzo sam se okrenuo prema njemu i instinktivno posegao za futrolom pištolja. Nisam ni registrirao činjenicu da mi je pištolj, unatoč okolnostima, još uvijek bio u futrolu, samo sam ga izvadio i sa strahom u očima i drhtavim glasom zavikao: - Ruke uvis!

Ali čak ni ovakva reakcija nije ga iznenadila, a kamoli bacila u bijes s obzirom na to da je čovjek kojega je upravo spasio pokazivao nišanom u njegovu smjeru.

– Izgleda da si dobro. Moje ime je Karl, ja sam bolničar iz brigade Sjever, kodnog imena Vukovi. Preporučujem ti da spustiš tu stvar na tlo, inače nisam siguran da ćeš uspjeti otpuzati do svoje strane.

Njegove riječi su me probudile iz transa i po prvi put sam shvatio ozbiljnost svojih ozljeda. Lijeva noga mi je sad išla samo do koljena, a desna je bila omotana zavojima. Pogled mi se vratio na njega i ovaj put njegovu ispruženu ruku koja je posezala za mojim oružjem, a ja sam s čuđenjem u očima bez imalo straha gledao kako pištolj stavlja na pola puta između nas. Odjednom sam viknuo: – KAKO, ZAŠTO, GDJE, KADA?

A on je polako počeo odgovarati: - Jučer sam te našao nasred bojnog polja, čekao sam u ovom podrumu da se paljba smiri, ti si bio jedini koji je disao nakon svega ovoga. Tako da si ti bio jedini koga sam mogao spasiti.

– Što si sada ovdje - pitao sam - zašto liječiš neprijateljskog vojnika?

Odgovorio mi je začuđeno: – Zar smo neprijatelji?

Tada vjerojatno vidjevši izraz mog lica krene govoriti: – Zbog čega se ovdje nalazimo i poznajemo li se uopće? Jesmo li učinili nešto nažao jedan drugom prije ovoga ovdje? Ili možda nekome od naših poznanika? Ne, ovdje smo jer naše vođe imaju problema među sobom. Moćnici su započeli sve ovo i poslali nas da se koljemo međusobno. I sve to zbog ciljeva koji običnim ljudima ne znače ništa.

Nakon kratke stanke nastavi: – Osim toga, bilo bi mi krivo da netko zbog ovoga izgubi brata, oca, muža ili sina.

Nismo više razgovarali nakon toga. Sutra ujutro me je probudio i rekao da me baš danas mora prevesti na moju stranu. Podigao me je i zajedno smo došli do moje strane mašući bijelom zastavom. U tom trenutku mi nije bilo jasno, ali kasnije sam shvatio, zašto su nam tako lako dopustili da im se približimo. Bio je Božić.

Nakon što je rat završio pokušavao sam ga pronaći i zahvaliti mu. Otkrio sam da nije preživio rat. Njegovo liječenje neprijatelja njegov zapovjednik nije dobro prihvatio i strijeljao ga je. Na kraju su mu ipak pripale dvije medalje za hrabrost. Iako to sada nije više bitno, jer čovjek koji bi ih trebao nositi nije više među nama. Saznao sam da nije imao nikoga tko bi ga čekao kući, bio je siročić koje nitko nije udomio, ali sjećanje na njega i dalje postoji u ljudima koje je spasio.

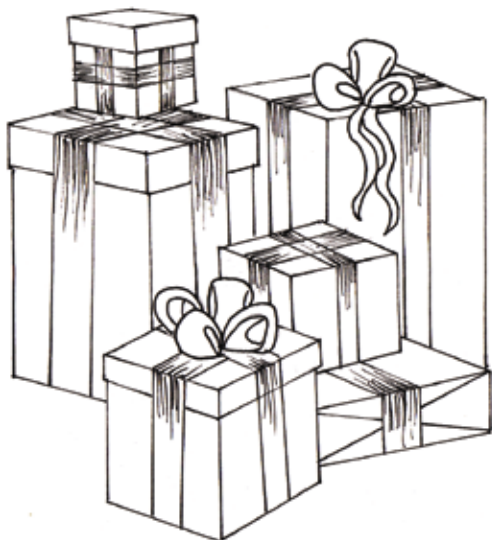
U meni živi kao božićni vojnik Karl.

Lea Kvesić, 2.c

Božić bijeli

Vrijeme Božića je. Kao i svaki Božić i ovaj je imao posebno značenje i sjećanje. U to vrijeme živjela sam u malom mjestu gdje smo svi bili složni. Tjedan dana pred Božić išli smo na mise i poslije bi bilo misno okupljanje. Ta okupljanja mi nisu bila baš zanimljiva jer su tu bili pretežno stariji ljudi, no dolazila sam jer se običaj mora poštovati. Četiri dana pred Božić uhvatila me prehlada, a boravak na tom okupljanju mi nije najbolje odgovarao. Otišla sam u šetnju oko mjesta gdje je bio skup. Ulice su bile osvjetljene raznim lampicama koje su bile okačene po stupovima rasvjete. Šetajući tuda razgledavala sam razne kuće i domove. Svaka kuća je bila različito ukrašena i posebna. U svakoj je bio različit osmijeh djeteta koje se raduje poklonima ispod bora. Pored sveg tog sjaja i „kiča“ u oko mi je upao mladić koji je išao u susret meni. Bio je dosta visok, tamna kosa, tamnosmeđe, naizgled pospane oči, obučen sav u crno, izgledao je kao iz nekog filma. Ne znam ni kako, ali već drugog trenutka smo razgovarali. Razgovor nije trajao dugo, razmijenili smo nekoliko rečenica i nakon toga ga je nazvao na telefon neki grubi, ljutiti glas. Rekao mi je da mora poći i samo tako nestao u mračnoj ulici. Otišla sam prema mjestu okupljanja i razmišljajući o njemu shvatila da mu nisam rekla ni ime. Ne znam zašto, valjda sam bila očarana njegovom pojavom. Sutradan poslije mise, opet sam bila

Milka Šušak, 2.a

Nikolina Šimić, 2.c

na okupljanju. Ovog puta mi je čak bilo zanimljivo, no razmišljanja su me natjerala da opet krenem u šetnju u nadi da ću ga opet sresti. Na putu do starog mjesta gdje smo se sreli, točno na križanju ulica, ispod balkona velike kuće, sjedio je on. Na smrznutoj klupici, s kapom na glavi i cigaretom u ruci. Sjela sam kod njega i pozdravila. Ponudio mi je cigaretu koju sam naravno odbila. Ušli smo u priču, bio je dosta tajnovit i misteriozan. Pitala sam ga za ime, no nije mi htio reći. Rekao je kako zapravo nitko ne mari za njega, za njegovo postojanje. Čuvši to osjećala sam se nekako neispunjeno i tužno. Nisam ga htjela siliti da mi ispriča zbog čega misli da je to tako. Sjedili smo u tišini dvadeset minuta, on pušeci cigaretu, ja gledajući u njega. Tišina nije bila neugodna, nekako mi je odgovaralo. Nakon tišine počeo je pričati. Rekao je kako ima ljutitog oca i još ljuću maćehu. Ima polubrata kojeg majka više voli, čak sada u vrijeme Božića iščekuje još jedno dijete. Samim tim on pada u zaborav. Osjeća se da ga otac ne voli zbog maćehe i da zanemaruje njegovo postojanje i potrebe. Žali za majkom koja je preminula dok je bio dijete. Utjehu je našao u cigaretama. Kaže da gledajući kako dim cigarete nestaje u zraku, ima osjećaj kako mu i misli nestaju. Sjedila sam pored njega pažljivo slušajući njegovu priču. Na kraju priče rekao je da ne želi moje žaljenje ili nešto slično, već mu samo odgovara moja prisutnost. Nisam se bunila i ostavila sam komentare iza sebe. Ispričala sam mu kako ja živim i moja priča je totalno drugačija od njegove. Ni on nije prokomentirao moju priču. Sjedili smo u tišini i nekako kao da je tišina govorila sve u ime nas. Razišli smo se mirno i nakon toga se počeli viđati svaku večer. Iz večeri u večer sve mi je ljepše bilo družiti se s njim. Odgovarala mi je ta tišina i njegova prisutnost, bez da kažem jednu riječ, on bi me u potpunosti razumio. Večer prije Božića sjedili smo na uobičajenom mjestu, bio je nervozan. Nisam ga htjela pitati što je, jer sam znala da će mi sam ispričati ako to bude htio. Nakon dvije cigarete počeo je pričati. Rekao je kako njegovi roditelji žele ići živjeti u drugi grad jer je to bolje za obitelj. Njemu to nije odgovaralo jer iako nije bio zadovoljan životom, ipak ga je nešto vezalo za ovaj kraj. Dala sam mu savjete koliko god sam mogla, no naravno nije ih slušao. Nakon nekog vremena ustao se, zahvalio na druženju i pitao može li me zagrliti za oproštaj. Bilo mi je čudno kako je ovo oproštaj ako je sutra Božić i sveta misa. Rekao je da njegovi odlaze ujutro jer ne mare za misu i žele što prije otići. Naravno, rekla sam mu da pokuša razgovarati s njima i da ih odgovori od toga. Po odlasku zaželjeli smo želju; da sutra, na jutro Božića, ako on ostane u kraju padne snijeg, a ako ipak ode da padne kiša. Krenula sam svojim putem i nadala se da će mi jutro donijeti ono najbolje. Ujutro kad smo krenuli na misu bilo je oblačno, no nema ni kiše ni snijega. Molila sam se Bogu na misi da sve bude u redu kada iziđem iz crkve. Na izlasku iz crkve me uhvatila nervoza. Što ako sad iziđem vani i kiša bude padala? Što ako ga više nikada ne vidim? Stotinu misli mi je prolazilo kroz glavu. Čak su i roditelji uočili da sam nervozna. Kad sam prekoračila prag crkve, probijala sam se kroz gužvu da što prije iziđem na čistinu. A na platou crkve, s kapom na glavi i cigaretom u ruci, stajao je on. Sav prekriven pahuljama snijega. Sva sretna, prišla sam mu. Tog Božića snijeg je nenormalno napadao, čak u povijesti nikada nije bila zabilježena tolika količina snijega. Predvečer smo se našli na našem mjestu. Prišao mi je, pružio ruku i mirnim glasom rekao: „Drago mi je, ja sam Andrej!“

Kristina Barbarić, 2.c

Mali znak pažnje

Snijeg je počeo padati u malenom gradiću i brdima koja ga okružuju. Iako je zima i temperatura se spuštala ispod nule, u gradu se osjećala neka toplina koju su davale lampice i ukrasi s obližnjih kuća. Samo je jedna kuća u kutku gradića bila u tami. Tu je živio stariji čovjek, zvao se Marko, u gradu je radio kao drvosječa. Bio je krupan i jak, imao je dugu bradu i uvijek je nosio istu crvenu kapu po kojoj su ga svi poznavali. Njegova kuća nije bila okićena jer je mislio da je Božić samo gubljenje vremena i novca. Svaki dan je radio, pa čak i na Badnjak. Dok se vraćao kući, vidio je kako sve obitelji sa svojom djecom unose badnjake i večeraju zajedno. Susreo je susjeda Luku koji ga je pozvao na druženje s njegovom obitelji jer je Marko bio sam, ali je odbio. Luki je bilo žao i rekao mu je da bar dođe na ponoćku jer će se svi poslije mise okupiti da zajedno slave. Marko je pristao. Kad je ušao u crkvu, osjetio je radost svih ljudi koji su došli da zajedno dočekuju Isusovo rođenje. Kroz cijelu misu primjećivao je da ga neka mala djevojčica gleda.

Djevojčica se zvala Ana i živjela je u blizini Markove kuće, uvijek bi je viđao kad bi se vozala svojim malim rozim biciklom kraj njegove kuće. Nakon mise ljudi su se okupili da zajedno pjevaju pjesme, jedu kolače i piju. Marku se to baš sviđjelo i uživao je u druženju. Kasnije je djevojčica Ana došla do njega da mu čestita Božić.

Sljedećeg jutra Marka je u njegovoj kući probudila neka buka. Kad je izašao iz kuće, vidio je da se djeca sanjkaju i grudaju, među tom djecom bila je i Ana. Ona mu se nasmiješila, a on je ušao u kuću da im svima pripremi toplu čokoladu. Djeca su ga se ispočetka bojala, ali im je Ana rekla da je Marko dobar čovjek pa su svi došli do njega i s njim sjedili i razgovarali.

Ana mu je donijela božićni dar, novu kapu. Marku je to bio najbolji poklon što ga je ikad dobio. Priča s vedrom i veselom djecom, u njemu je probudila dijete. Od tada uvijek slavi Božić i kiti kuću.

Nika Skoko, 2.a

Milka Šušak, 2.a

Božićna priča

Božić je vrijeme ljubavi, mira i zajedništva. Božić nije samo religiozni praznik, nego i praznik koji spaja ljude. Iz kuća mirišu kolači, djeca su razigrana, a ulice su šarene, blistave i ukrašene.

Jedno malo selo na rubu grada s kućama i drvećem prekrivenim bijelim snježnim pokrivačem. Obitelji su bile jako siromašne, ali su živjele u skladu i jedinstvu. Majke i bake peklye su kolače, očevi i djedovi sjekli su borove i pripremali drva za badnjak, a djeca su se igrala u snijegu. Na samom rubu sela živjela je obitelj Novak. Obitelj koja nije imala mnogo, ali je davala sve. Otac, majka, baka, djed i troje djece činili su tu složnu obitelj. Djeca iz cijelog sela izrađivala bi ukrase za jelku od slame i papira sa željom da bar na neki način dočaraju duh Božića. Dok su djeca pravila ukrase, a roditelji bili u žurbi za sutra, naišao je stari sjedi starac. Starac u starom istrošenom kaputu i čizmama, koje su imale rupu, tražio je samo da se malo ugrije i popije topli čaj. Obitelj Novak ga je rado primila u kuću i dala mu topli čaj i večeru. Kad je starac krenuo dalje, otac Ivan mu je dao svoje čizme, a starac mu je rekao da će im se sva dobra djela vratiti. Na božićno jutro koje je bilo tmurno, sivo i maglovito, obitelj Novak se probudila i ispred kuće je zatekla mnoštvo hrane, odjeće, obuće i toplih pokrivača. Mislili su da je to božićno čudo. Sve su podijelili s ostatkom sela. Starac je zapravo bio anđeo poslan od Boga da svijetu donese mir, slogu i zajedništvo. Nakon tog događaja selo je svake godine slavilo Božić u velikom zajedništvu. Svi su bili veseli, pjevalo se, plesalo i pilo. Tek su tada shvatili da nije bitno koliko i što imaš, nego s kim dijeliš tu radost.

Za kraj ove božićne priče želim da svi koji čitate, bili veliki ili mali, shvatite jedno: Božić je onoliko koliko daješ, a ne koliko primaš. Uvijek se trudi dati sve što možeš, jer će ti se vratiti stostruko. Želim vam svima sretan i blagoslovljen Božić, da ga provedete u miru, zajedništvu i u društvu najbližih.

Martina Gašpar, 3.c

Nikolina Šimić, 2.c

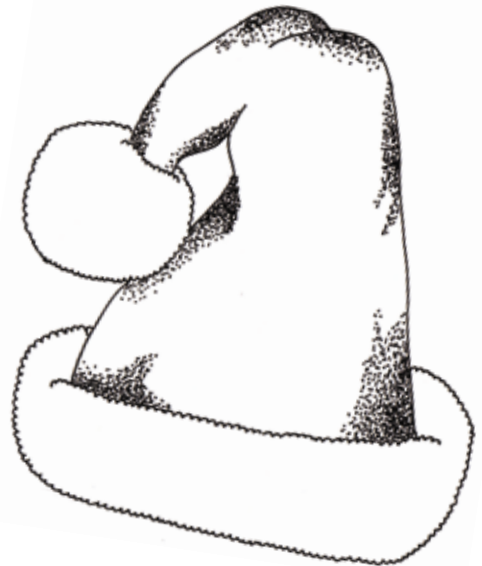
Čarolija djevojčice Sare

U jednom malenom selu okruženom snježnim brdima, živjela je djevojčica po imenu Sara. Bila je ambiciozna, pametna i kreativna. Tu svoju kreativnost je na posebno lijep način iskorištavala. Svake godine pred Božić pravila bi drvene igračke za djecu u svom selu i u obližnjoj dječjoj bolnici. Bila je vrlo bliska s djecom u selu i dijelila je ogromnu ljubav prema njima. Ove godine, dok je lutala po šumi tražeći određene komade drveta, naišla je na nešto. Bila je to stara radionica. Sara je u tom trenutku imala izmiješane osjećaje. Bila je zbunjena, ali je imala veliku želju ući, istražiti i vidjeti hoće li možda unutra naći ono što joj treba. Stajala je ispred razmišljajući što bi trebala napraviti. Malenoj Sari vrtjeli su se najgori scenariji u glavi. Bila je sama i uplašena. Nakon par minuta odlučila je riskirati. Ušla je u strahu, ali i u nadi da će naći određeni materijal za igračke. Lutajući starom radionicom, naišla je na jednu prostoriju. Bila je to Božićna čarolija. Prostorija je bila puna već izrađenim drvenim igračkama. Sva sretna, Sara je svoje džepove napunila igračkama i potrčala kući. Zadihana, ispričala je roditeljima. Zamolila ih je da pođu s njom po ostatak igračaka. Kada su došli do prostorije u radionici, napunili su svoje vrećice igračkama i krenuli kući. Skupa su pakirali male darove satima, sve dok nisu došli do posljednjeg. Sara je zamišljeno sjedila gledajući u drvenu zvijezdu. „Ovu ću zadržati“, rekla je Sara. Imajući tu zvijezdu, uvijek će se sjećati čarobne božićne čarolije. Došao je Božić, trenutak kada Sara kreće u akciju darivanja. Krenula je pješice stajući ispred kuće svakog mališana iz sela. Dočekali su je s osmijehom na licu i zagrljajem. Sara je došla i do obližnje dječje igraonice. Ta su djeca bila posebno sretna i puna ljubavi, ugledavši je znala su da ih nije zaboravila. Polako je padala noć i Sara se vratila kući toplog srca. Znala je i osjećala da je to što čini dobra stvar. Tako je malena Sara uspješno spasila Božić i ove godine, potrudivši se da sva djeca iz sela dobiju božićne darove.

Anđela Soldo, 1.e

Lea Kvesić, 2.c

Milka Šušak, 2.a

Božić u mojoj kući

–Mama, mogu li i ja s tobom? – bilo je najčešće pitanje u mojoj obitelji za vrijeme Božića. Bilo da je postavljanje jaslca, usisavanje kuće, ispomoć u kuhinji, ukrašavanje jelke ili nešto treće. Sestra, brat i ja bi se samo motali oko mame.

Mislio sam kako sam dobar, kako sve pomažem, možda mi mama da jedan božićni keks prije ostalih. Ali danas, kad je to samo uspomena, vidim da smo mi djeca mami bila korisna samo kao pomoćna smetala. S jaslicama bismo se igrali dok ne bi neku figuricu slučajno slomili, a o ukrasima na božićnom drvcu bolje da i ne pišem, stalno su metla i lopatica bile u ruci. Sjedili smo kod mame dok bi pravila kolače, krišom smo jeli sirovo tijesto, a ona se bunila. Sve bi završilo kompromisom da možemo odmah jesti ono što je pečeno.

Jedina stvar koja bi koliko-toliko dobro prošla je čišćenje kuće. Mahali bismo krpama uokolo, skakali po svakom kutu kuće i to bi bilo super. Nažalost, gosti bi uvijek stigli prije nego što bismo završili čišćenje.

Ali usprkos svemu, mama nama nije ništa zamjerala niti nas zaustavljala, osim ako u suprotnom nije bilo razloga da završimo na hitnoj.

Znala je da mi samo želimo pomoći, da se osjećamo uključeno, da sudjelujemo kao i svi ostali. I u tome je bit blagdana. Kakvi god bili, kakve god probleme imali, kad je Božić, sve se to stavi na stranu.

Pravite uspomene zajedno, smijte se, možda se ponekad i opečete, ali neka u kući uvijek vlada dobar duh.

I onda kada to sve završimo, lijepo sjednemo, pomolimo se i čitamo prigodne dijelove Biblije, pustimo film o Božiću i krenemo jesti kolače. Zar ima išta ljepše od toga? Neizmjerne sam zahvalan što sam imao i što svake godine imam pravo na takvo nešto, iako sad već imam recepte za kekse, ali i dalje slomim nešto, čisto da se očuva kondicija.

Borna Galić, 3.d

Sara Odak, 2.c

Božić na ulici

Grad nosi posebnu čaroliju svake godine, ali ovaj Božić je to posebno i drugačije. Možda se meni samo čini da je tako, jer ovaj Božić je drugačiji za mene. Ulice grada dobile su dušu, kao da nam žele nešto reći. Hladni vjetrovi i snijeg ne mogu ohladiti toplinu ulica i kuća. Ulice su okićene, mirisi kolača prožimaju cijeli grad. Osjeti se miris zajedništva i veselja. Nekada sam i ja Božić slavila kao i svi ostali. No, sada to više nije tako. Sada je moj život dobio sasvim drugu dimenziju, jer ovo će biti moj prvi Božić na ulici.

Sada vidim mnoge stvari bolje i jasnije. Toplina ljudi i domova oko mene još više hlade moju dušu. Osjećam se bijedno poput usamljene osobe bez igdje ikoga. Možda zato što sam to i postala. Vuk samotnjak koji je sam na otvorenome, točnije na ulici. Nikada nisam ni slutila da bi mogla Božić provesti na ulici, bez ijednoga člana obitelji. Svi su otišli, nestali preko noći, ali ja sam kriva za to, a to sam tek sada shvatila. Oni se sada vesele Božiću i pričaju skupa, a ja... Ja sama razmišljam kako je to nekada bilo kad smo svi bili na okupu. Ovo mi je lekcija, ali vjerojatno svoju grešku neću moći ispraviti. Osvanulo je i jutro. Sada mi je još teže, povukla sam se u sebe jer ne mogu ovaj "teret" podnijeti. Promatram druge ljude kako su sretni sa svojim najmilijima. Sjeta prožima moje srce i dušu, uzima zadnje što mi je ostalo. Nisam mogla gledati ljude, osjećala sam se kao da sam ih izdala. Sakrila sam se pod veliku krošnju okićenoga bora i odlučila razmišljati. Prisjećala sam se prošlih Božića, kada mi je bilo sasvim normalno biti sa svojom obitelji. Nikako ne mogu prihvatiti ovaj Božić. Kažu da kada nešto izgubiš tek oda shvatiš vrijednost toga. Osjetila sam kao da netko ide prema meni. Pomislila sam da umišljam. Prišao mi je jedan mladić i čestitao Božić. Pitao me zašto sam sama. Razmišljala sam što da mu kažem i nastao je muk... Zagrlio me i tada sam osjetila da još uvijek postoje ljudi puni ljubavi. Prožeo me je neki duh, kao da je nešto ušlo u moje srce. Ušla je poniznost i sreća, ali ne sreća koja je u svima nama, nego sreća što sam osjetila ljubav prema nepoznatoj osobi. Pozvao me kod sebe. Razmišljala sam kako ću otići kod meni nepoznatih ljudi, kako će me oni prihvatiti. Rekao mi je da pođem za njim i to sam uradila. Mislila sam da ću biti nervozna prilikom ulaska u dom. Osjetila sam dobrodošlicu, osjetila sam iskrenost. Večerala sam s njima, družila se i pričala. Prihvatili su me kao da sam njihova, a i ja sam se tako osjećala. Osjećala sam se kao da sam dio te obitelji, kao da ih znam čitav život. No, došlo je vrijeme da odem, iako su mi govorili da ostanem, ali savjest mi to nije dopuštala. Zahvalila sam im na svemu i rekla da im ovaj čin nikada neću zaboraviti. Otišla sam sretna i ispunjena ljubavlju i srećom. Vratila sam se na ulicu, ali ta ulica više nije ista. Gledala sam na nju kao lekciju i znak da ima nade za svakoga. Ipak i dalje postoje dobri ljudi, ljudi koji su ti spremni pomoći i pružiti ruku. Možda to neće biti oni od kojih si se tome nadao. Oni od kojih se najmanje nadaš, najviše će ti i pomoći. Mogu im samo zahvaliti što nisu dopustili da se osjećam odbačena u njihovom domu.

Shvatila sam realnost i pravu bit Božića na čemu sam neizmjereno zahvalna. Do sljedećega Božića nastojat ću ispraviti svoju grešku i biti sa svojom obitelji. Božić nije ono što je oko nas, nego što je u nama i u našim srcima. Zato pokušajmo svakome pružiti šansu, jer nikada ne znamo pozadinsku priču. Zahvalna na ovom iskustvu odlučila sam svojim životom pokazati što znači pravi duh i vrijednost Božića.

Ana Lasić, 3.c

Dva izazova Djeda Božićnjaka

Dječak Josip odrastao je u siromašnom selu. Njegovo djetinjstvo bilo je ispunjeno radom

na polju, gdje je pomagao svojim roditeljima i baki. Imao je tri mlađe sestre o kojima se trebao brinuti, iako je i sam još bio dijete.

Približavao se Božić, Josipov najdraži blagdan. To je bilo vrijeme ljubavi, mira, smijeha i naravno kolača, ali ove godine u njihovoj kući se osjećala tuga jer su nedavno izgubili djeda Stipu. Iako je Božić u ovoj obitelji bio skroman, ove godine nisu imali ni božićno drvce. Josip je imao dvanaest godina i nikada nije vidio snijeg osim na vijestima. Djed mu je pričao da je zadnji snijeg pao prije osam godina a da zbog klimatskih promjena novi snijeg još dugo neće vidjeti. Od malena je svake godine pisao pismo Djedu Božićnjaku i svake godine je imao istu želju da padne snijeg za Božić.

Došao je Božić, a u selu nije bilo ni lampica ni snijega. Josip je pogledao kroz prozor da vidi pada li snijeg, ali je ugledao nekog starca u crvenom kaputu i s bijelom bradom, Shvatio je da je to Djed Božićnjak i brzo istrčao iz kuće prema mjestu gdje ga je ugledao. Došao je do njega sav zadihan te se osjećao kao u snu. Djed Božićnjak mu reče da će ostvariti njegovu želju ako uspije proći dva izazova. Josip je odmah pristao. Prvi izazov je bio da pronade svoje stare igračke i da mu ih donese. Drugi izazov je bio da napravi neko dobro djelo ne tražeći ništa za uzvrat. Božićnjak nije ni završio svoje riječi, a Josip je odmah krenuo u potragu za svojim igračkama. Bio je siguran da ih je Božićnjak sakrio. Pretražio je cijelu kuću i dvorište, pa i susjedovo dvorište, ali igračke kao da su u zemlju propale. Kad mu je već ponestalo nade, vidio je s prozora svoga najboljeg

Borna Hrkać, 2.b

prijatelja Juru kako se u svom dvorištu igra njegovim igračkama. Ljutito je istrčao iz kuće. Kada je došao do njega, Jure je bio jako veseo što je Josipa iznenadilo. Juri je na prošli Božić umro otac i otada se povukao u sebe i prestao smijati. Josip mu nije mogao uzeti igračke, iako je znao da mu neće moći biti ispunjena želja. Josip se odlučio igrati s njim pa se nakon par sati igre sjetio da mora napraviti drugi izazov prije noći.

Dok je hodao, vidio je staru baku koja nije vidjela na jedno oko, a iz nekog razloga nitko u selu s njom nije pričao. Nosila je tešku vreću krumpira koju je kupila od svoje male mirovine. Dječak se sjeti izazova i odluči pomoći starici te joj poneše vreću do kuće. Kad su stigli staričinu kući, ona ga ponudi toplom čokoladom.

Kako je Josip morao napraviti dobro djelo, bez da traži išta za uzvrat, kulturno je odbio i pozdravio staricu.

Pošao je prema trgu kazati Djedu Božićnjaku kako nije uspio ostvariti prvi izazov jer nije htio oduzeti Juri igračke, koje su ga tako činile sretnim.

Nije ni primijetio, a pahulje su već polako padale. Došao je tužan, sa suzama u očima. Rekao je Božićnjaku kako nije uspio, a on ga je potapšao po ramenu s toplim osmjehom na licu i rekao mu da pogleda oko sebe. Pahulje su sve jače i jače padale. Djed Božićnjak mu je rekao da je ponosan na njega jer je umjesto jednog dobrog djela napravio dva zato što je poslušao svoje srce. Josip je bio sretan, osjetio je mir u srcu i shvatio da Božić nisu samo lampice i snijeg, iako mu je bilo drago da su ulice već pobijeljele.

Iva Hrkać, 3.d

Ave Christus Rex

Dar Božića

Iva i Lucija su prijateljice od rođenja. Iva je djevojčica koja živi s mamom, tatom i bakom. S druge strane Lucija je imala širu obitelj i živjela je s braćom, majkom, ocem, bakom i djedom. Druže se i igraju od malih nogu i svaki dan su skupa. Približavalo se vrijeme Božića i polako su se spremale za božićne praznike koje su planirale provesti zajedno s Ivinom bakom Marom.

Baku Maru obje su voljele. Svake godine, kad započne božićno vrijeme, Iva i Lucija zajedno s bakom Marom peku kolačiće. Ove godine, nekoliko tjedana prije Božića, najavljena je posjeta domu u kojem su djeca bez obitelji. Ivina majka je ove godine povela Ivu i Luciju, u nadi da još bolje shvate bit Božića u krugu svojih najmilijih. Obje su se jako radovale i već su krenule u potragu za poklonima. U posebne kutijice s mašnom odvojile su kolače i krenule prema domu. Kada su stigle u dom bilo im je sve posve čudno. U glavi su im se vrtjela svakakva pitanja i bilo im je teško shvatiti zašto sva ova dobra djeca nemaju roditelje. Tijekom priredbe u domu, djevojčicama su za oko zapela dva dječaka koji su bili u zboru. Nakon priredbe Iva i Lucija su odlučile upoznati dječake, a zvali su se Nikola i Ivan, bili su braća blizanci. Djevojčice su imale previše pitanja, a na jedno pitanje nisu imale odgovor. Na pitanje: „Gdje su vam roditelji?“ nastao je muk. Srećom, Ivina majka je to čula i rekla im da ne postavljaju takva pitanja jer nije mogla znati kako će Nikola i Ivan reagirati. Ostale su zadnje u domu i Ivina majka je imala jedno posebno iznenađenje, a to iznenađenje bi imalo veliki značaj u srcima dječaka i Ive. Ivina majka Klara dugo je razmišljala o Ivinom božićnom poklonu i odlučila je posvojiti dijete, jer Iva nije imala ni braće, ni sestara. Razgovarala je s ravnateljicom doma i sve je bilo odobreno. Prišla je dječacima i pitala ih je: „Dečki, želite li imati dom?“ Jednoglasno su rekli: „Da!“ Svi ostali su šutjeli jer nisu znali što reći. Ivan i Nikola bili su iznenađeni što će napokon dobiti dom, a Iva je i dalje bila u šoku jer nije mogla vjerovati da će dobiti braću.

Za Ivu je ovo bio najljepši božićni poklon i bila je zahvalna što su joj roditelji ispunili prazninu koju je imala u svome srcu. Naravno i Lucija je bila presretna, prvenstveno zbog Ive što je napokon dobila ono što je dugo htjela, a ovaj je događaj djevojčicama omogućio još ljepše druženje i Božić za pamćenje. Majka je bila presretna što je Ivi omogućila ovako lijepu obitelj.

Lea Kvesić, 2.c

Sara Odak, 2.c

Božić je vrijeme praštanja

Rat je završio, a godine su brzo prošle. Siromaštvo je zavlдалo Europom nakon Drugog svjetskog rata. U jednom malom selu živio je dječak Žarko. Zvali su ga Skršela, no njemu se taj nadimak nikada nije sviđao.

Djeca u tom selu radosno su iščekivala Božić, ali roditelji su bili tužni jer im nisu imali što pokloniti. Snalazili su se kako su znali da im stolovi ne budu prazni, barem na Božić. Najtužnije od svega je to što je u selu bilo imućnijih ljudi koji su mogli pomoći, ali su bili previše škrti i zaokupljeni sobom. Došao je Badnji dan, a narod je u panici i strepnji čekao Božić radi praznih stolova i trbuha. Skršela je bio svjestan svega i došao je na sjajnu ideju; okupit će cijelo susjedstvo u jednu kuću za Božić. Svi će ponijeti ono što imaju, podijelit će i biti na okupu. Međutim, to nije mogao sam jer je selo bilo preveliko. Morao je pronaći nekoga tko će mu pomoći. Nakon dugog razmišljanja dosjetio se tko bi mu mogao pomoći. Pozvao je staroga neženju nadimkom Bukara, koji je bio na zlu glasu jer je uvijek izazivao svađe i probleme, pa bi mu ovo bila dobra prilika da se iskupi. Tako su mali simpatični dječak i pedesetogodišnji neženja počeli obilaziti susjedstvo, u potrazi za susjedima koji će im se pridružiti. Za njima je odmah pošao Žuti, prvi Skršelin susjed. On je bio čovjek vedroga duha i želio im je pomoći da ovjekovječe ovaj Božić. Mrak se spuštao, a oni su redom išli po čitavom selu. Međutim, jednom čovjeku je nešto zasmetalo. To je bio Doktor, kojem je Bukara dugovao mnogo novaca, a k tome ga je još uvrijedio pred ljudima. Bukara mu se ispričao jer je želio da njihov plan uspije, a Doktor je prihvatio ispriku jer je Božić vrijeme praštanja. Došao je Božić i svi su otišli na misu, a u tom zajedništvu radost je nadvladala tugu koju je prouzrokovalo siromaštvo. Ljudi su s veseljem pjevali božićne pjesme.

Napokon je došla večer i sunce je zašlo tiho i neprimjetno. Skršela je najavio skup baš u Bukarinoj kući, koji je s veseljem dočekivao goste. Cijelo se susjedstvo skupilo u malu, skromnu kuću, koja je sada bila puna dobrote i topline. Svi su čestitali malome dječaku jer je okupio ljude i tako donio radost i duh Božića. Svatko je ponio ponešto i tako su svi bili zadovoljni i sretni. Nazdravili su malome dječaku i jedni drugima te ostali do kasno u noć. Taj Božić svima se usjekao u srce kao jedan od najljepših Božića.

Ivan Sopta, 4.d

Silvija Kosak, 2.a

Učenici 2.h i 3.h razreda i ove su godine, sa svojim asistenticama i razrednicom, izrazili kreativni dio sebe kroz jedno malo umjetničko djelo. Kroz svakodnevne, ali kompleksne radnje rezanja, lijepljenja i osmišljavanja samog rada iskazali su sebe i svoje talente te posložili jednu cjelinu od puno djelića. Kroz ovaj rad prikazali su kako čak i ako nedostaje samo 1 kockica, rad nije potpun, baš kao i naše društvo i život. Kada nedostaje jedan od naše „najmanje braće” osjećamo prazninu. U ovom vremenu došašća potrudimo se zajedno upotpuniti kockice u životima ljudi oko nas.

Ana Medić, edukacijska rehabilitatorica

Leo Brekalo, 3.d

